

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 2551/24

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המבקשים: 1. עבד אלפתאח אלמוחתסב
2. אמאני אלמוחתסב
3. מוחמד אלמוחתסב
4. דאנה אלמוחתסב

נגד

המשיבים: 1. מפקד פיקוד העורף
2. שר הביטחון
3. משטרת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק הדין של בית המשפט העליון
(השופטים י' עמית, ד' מינץ וי' אלרון) בבג"ץ 1653/24 מיום
20.3.2024

בשם המבקשים: עו"ד נאסר עודה

החלטה

לפניי בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בבג"ץ 1653/24
(השופטים י' עמית, ד' מינץ וי' אלרון) מיום 20.3.2024 (להלן: פסק הדין).

1. ההליך שלפניי עניינו בצו החרמה והריסה שהוציא המשיב 1 ביחס לאחת הדירות במבנה בן שלוש קומות בשכונת בית חנינא בירושלים (להלן: צו ההריסה והדירה, בהתאמה), על רקע פיגוע טרור שבוצע ביום 12.10.2023 בסמוך לתחנת משטרה בעיר העתיקה בירושלים, שבמסגרתו נפצעו שני שוטרים באורח אנוש וקל. בדירה התגורר המפגע – חאלד עבד אלפתאח מוחמד אלמחתסב (להלן: המפגע) – יחד עם בני משפחתו, הם המבקשים בהליך דנן, והצו להריסתה הוצא מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנה 119).

2. ביום 28.2.2024 הוגשה העתירה נושא פסק הדין, שבמסגרתה ביקשו המבקשים להורות על ביטול צו ההריסה. זאת, הן מטעמים עקרוניים בעניין חוקיות השימוש בתקנה 119, הן מטעמים שנוגעים לאופן השימוש בתקנה זו בנסיבות המקרה הקונקרטי. בפרט

נטען כי אין מקום לעשות שימוש בתקנה 119 כאשר הפיגוע לא הוביל לאובדן חיי אדם, וכי הריסת דירתם של בני משפחת המפגע – שהם תושבי קבע בישראל אשר לא היו מעורבים כלל בפיגוע – היא בלתי מידתית. עוד הדגישו המבקשים, בין היתר, כי צו ההריסה הוצא ביחס לדירה בשכונת בית חנינא – שהיא שכונה שקטה שעד כה לא הוצא צו הריסה ביחס למבנה שממוקם בה – ולשיטתם המשיב 1 התעלם מטענתם כי ההריסה צפויה לגרום נזק כבד לדירות הסמוכות, ליתר הדירות במבנה ולתשתיותיו – עד כדי הפיכת המבנה כולו לבלתי ראוי למגורים. המשיבים, מצדם, טענו כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערבות בהחלטה להוציא את צו ההריסה, והדגישו כי שיטת ההריסה – חבלה חמה משולבת אמצעים מכניים בסלון הדירה, ומילוי יתר החדרים בכטון – נבחרה לאחר שקילת השיקולים המקצועיים הרלוונטיים, לרבות הנזקים הצפויים לסביבה.

3. בהמשך יום 28.2.2024 הורה השופט י' אלרון על העברת העתירה לדיון בהרכב, וציין כי חזקה על המשיבים שיימנעו מביצוע ההריסה עד למתן החלטה אחרת. ביום 13.3.2024 התקיים דיון בעתירה לפני השופטים י' עמית, ד' מין וי' אלרון, שבמהלכו עיין בית המשפט, בהסכמת המבקשים, בחומר חסוי ושמע את נציגי המשיבים במעמד צד אחד. ביום 20.3.2024 ניתן פסק הדין, שבמסגרתו קבע בית המשפט בדעת רוב (השופט מין בהסכמת השופט אלרון) כי אין עילה להתערבות בהחלטת המשיבים. השופט מין ציין כי בא כוח המבקשים לא מיקד את טענותיו במישור העקרוני של עצם השימוש בתקנה 119, וכי טענות עקרוניות אלו נדונו והוכרעו בפסקי דין רבים בעבר. לגופו של עניין הדגיש השופט מין כי "אין חולק כי הפעלת הסמכות צריכה לעשות באופן זהיר ומידתי תוך מתן משקל להשלכות הפעלתה, ורק באותם מקרים חמורים המתאימים לכך" (פסקה 6 לפסק דינו). עם זאת, נקבע כי המציאות הקשה ורמת הסיכון הגבוהה שעמן מתמודדת מדינת ישראל בימים אלו, בפרט עקב המלחמה שמתחוללת בחודשים האחרונים, מחייבות יצירת הרתעה ממשית מביצוע מעשי טרור נוספים. מסקנה זו, כך הדגיש השופט מין, נכונה גם לגבי אזור יהודה ושומרון ומרחב ירושלים – שם, לפי האמור בתגובת המשיבים, "ההסלמה הביטחונית לובשת צורה ומתפתחת, דבר המביא להגברת הסיכון לפעולות טרור ולהגברת הצורך בהרתעה" (שם). השופט מין הוסיף ועמד על חומרת מעשיו של המפגע, אשר ביצע ירי כלפי שוטרים בתחנת משטרה באופן שהוביל לפציעת אחד השוטרים באורח אנוש בראשו, בחזו ובכטנו, כך שרק באורח נס לא קיפח את חייו. בנסיבות אלו, נקבע כי אין עילה להתערבות בהחלטת המשיב 1, אשר ניתנה בהמשך להמלצת גורמי הביטחון ולאחר שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים.

4. השופט מ'ינן הוסיף וקבע כי אין באי מעורבותם של בני משפחתו של המפגע כדי להצדיק את אי מימוש צו ההריסה, והפנה בהקשר זה לפסיקה שממנה עולה כי ניתן לעשות שימוש בתקנה 119 לפגיעה ברכושם של קרוביהם של מפגע גם כשאין ראייה לכך שהיו מודעים למעשיו. עוד קבע השופט מ'ינן כי בהמשך לחוות הדעת המקצועית שהונחה לפני בית המשפט בנוגע לייעילות ההרתעה הכללית עקב השימוש בתקנה 119, כמו גם בהמשך למידע עדכני שהתקבל מגורמי הביטחון במעמד צד אחד, אין מקום להתערב בעמדת המשיב 1 כי יעילות ההרתעה עומדת בעינה גם ביחס להריסת בית במזרח ירושלים. בהמשך דחה השופט מ'ינן את הטענה כי המשיב 1 לא נתן דעתו להשלכות הפוטנציאליות של ההריסה, והדגיש כי בענייננו נבחרה שיטת הריסה אשר מפרידה בין חלקי הדירה השונים, כאשר לגבי רוב חלקיה נבחר אמצעי שפגיעתו הרחבה היא מצומצמת בהשוואה ל"חבלה חמה". לבסוף ציין השופט מ'ינן כי מקובלת עליו עמדת המשיבים שלפיה לא ניתן להסתפק בענייננו בצמצום צו ההריסה, למשל באמצעות אטימת חדר בלבד, שכן הדבר עלול לפגוע בתכלית ההרתעתית שבבסיס השימוש בתקנה 119. לפיכך קבע השופט מ'ינן כי דין העתירה להידחות, אך הוסיף כי יש ליתן למבקשים שהות בת שבעה ימים מיום מתן פסק הדין לשם פינוי והתארגנות.

5. השופט י' אלרון הצטרף לפסק דינו של השופט ד' מ'ינן והוסיף מספר הערות (שאליהן הצטרף השופט מ'ינן). השופט אלרון ציין כי במהלך הדיון הבהירו גורמי הביטחון כי לעמדתם לא קיימת בנסיבות המקרה אפשרות להשיג את ההרתעה הנדרשת באמצעים מתונים יותר – למשל באמצעות איטום בלבד – וכי עמדתם של גורמי הביטחון מקובלת עליו בנסיבות העניין. באשר לסוגיית השימוש בתקנה 119 בעקבות פיגוע שלא הוביל לאובדן חיים, השופט אלרון הדגיש כי להבדיל מההליך הפלילי – שבמסגרתו קיימת הבחנה ברורה בין ניסיון לבצע עבירה לבין ביצועה המושלם – בענייננו עסקינן בהליך מינהלי בעל תכלית הרתעתית, ולשיטתו חשיבותה של ההבחנה האמורה אינה כה משמעותית ככל שהדבר נוגע לקיומן של עילות להתערבות בשיקול דעתו של המשיב 1 (פסקה 5 לפסק דינו). לעמדת השופט אלרון, "לעניין ההרתעה עבריינית שעשה הכול על מנת להשלים את מעשהו אולם לא הצליח להשלימו, כמוהו כמי שביצע עבירה מוגמרת", ועל כן אין מקום להציב "הגבלה קשיחה" על השימוש בתקנה 119 ולהתירו רק כשהמפגע הצליח להמית את הקורבן (שם). השופט אלרון הוסיף והדגיש את חומרתן של נסיבות המקרה שלפנינו: העובדה שהפיגוע בוצע בסמוך לתחנת משטרה, שהיא סמל שלטוני; העובדה שאחד השוטרים נפצע באורח אנוש ומצבו הרפואי עודנו מורכב; וכן עיתוי הפיגוע – ימים ספורים לאחר יום ה-7.10.2023. השופט אלרון ציין כי השימוש בתקנה 119 היה אמנם מדוד יותר בעבר – אולם, "בנסיבות הזמן והמצב, הוצג לפנינו הצורך בהגברת השימוש בתקנה 119", על רקע המלחמה הקשה שפרצה ימים ספורים לפני

הפיגוע, והוא הוסיף וציין כי "מה שבעבר היה נראה כצעד שניתן להימנע ממנו, כעת הוא כורח המציאות הקשה אשר נכפתה על מדינת ישראל" (שם, פסקה 7). השופט אלרון סיכם באומרו כי לא בחפץ לב יתיר בית המשפט את הריסת ביתה של משפחת מחבל, בפרט כאשר אין טענה למעורבות או למודעות מצד בני המשפחה, וכי יש לבחון את הסוגיה בכובד ראש ובאחריות, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ועל בסיס עמדתם של גורמי הביטחון. שיקולים אלו, כך הסביר השופט אלרון, הם שהובילוהו בענייננו למסקנה שלפיה דין העתירה להידחות.

6. השופט י' עמית סבר בדעת מיעוט כי יש מקום להוציא צו על תנאי בעתירה. השופט עמית עמד על הפסיקה שלפיה על המפקד הצבאי להפעיל את סמכותו לפי תקנה 119 באופן מושכל וזהיר, תוך שקילת מלוא השיקולים הרלוונטיים, והוסיף כי "זהירות זו התבטאה בין השאר בכך שהמפקד הצבאי הגביל את השימוש בתקנה 119 בכך שהפיגוע הסתיים בנטילת חיי אדם" (פסקה 2 לפסק דינו). עם זאת, השופט עמית הדגיש כי אין זו הפעם הראשונה שבה ביקש המפקד הצבאי להפעיל את תקנה 119 בעקבות פיגוע שלא הוביל לנטילת חיי אדם. בהקשר זה הזכיר השופט עמית את הפרשה שנדונה בבג"ץ 8024/14 חגאזי נ' אלוף פיקוד העורף (15.6.2015) (להלן: עניין חגאזי), שעניינה בצו להריסה חלקית ולאיתום חלקי שהוצא ביחס לבית הוריו של מפגע שירה ביהודה גליק ופצע אותו באורח קשה מאוד. באותו עניין ניתן צו על תנאי על ידי בית המשפט, תוך שצוין, בין היתר, כי הגם שמעשיו של המפגע חמורים מאוד, "תוצאתם לא היתה בסופו של יום קיפוח חיי אדם [...] והלא חלק משיקולי השימוש בתקנה הוא תוצאות המעשה" (פסקה ט להחלטה מיום 31.12.2014). לאחר הוצאת הצו על תנאי הודיעו המשיבים באותו הליך כי החליטו להסתפק באטימת החדר שבו התגורר המפגע, מבלי לפגוע בשאר חלקי הדירה והמבנה – ובעקבות זאת ניתן בעניין חגאזי פסק דין שמורה על מחיקת העתירה, תוך שצוין כי אין מקום להתערבות בהחלטתם החדשה של המשיבים. השופט עמית ציין כי הפרשה דנן דומה מאוד בנסיבותיה לעניין חגאזי – שם נדון פיגוע שהוביל לפציעה אנושה, ובוצע על ידי מפגע תושב ישראל שהתגורר בירושלים; בנוסף, לא הועלתה בעניין חגאזי טענה למעורבות או למודעות של בני המשפחה, ואף לא לעידוד או לדברי שבח מצדם לאחר הפיגוע; המפגע לא היה הבעלים של הדירה; והפיגוע נעשה בעיצומו של גל טרור. לעמדתו של השופט עמית, נוכח הדמיון לעניין חגאזי "ומשעה שיש בהחלטת המפקד הצבאי משום חידוש לכאורי באופן הפעלת תקנה 119", יש מקום לבחינה חוזרת של המקרה שלפנינו על ידי הגורמים המוסמכים (פסקה 5 לפסק דינו). משכך סבר השופט עמית כי יש להוציא בעתירה צו על תנאי בשאלה האם יש לנקוט בענייננו בצעד של הריסה, ולשיטתו הוצאת צו על תנאי "מבטאת את העובדה שהמקרה מושא העתירה מעורר שאלות הראויות לבחינה נוספת".

7. מכאן הבקשה לדיון נוסף שלפניי, אשר הוגשה ביום 26.3.2024 (היום האחרון לפני תום תקופת ההתארגנות) ולצדה בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה עד להכרעה בבקשה. המבקשים טוענים כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה וקשה בנוגע לאופן הפעלתה של תקנה 119 במישור שיקול הדעת – הלכה אשר סותרת הלכות קודמות של בית משפט זה ומנוגדת למדיניות שיישם המשיב 1 עד כה במקרים דומים. לשיטתם, פסק הדין מגלם בחובו הרחבה ניכרת של השימוש בתקנה 119, באופן ששומט את הקרקע תחת הפסיקה שבה נקבע כי המשיב 1 מוסמך להפעיל את תקנה 119 בכפוף לבחינה קפדנית של החלטותיו במישור שיקול הדעת. לטענת המבקשים, המכנה המשותף לפסקי הדין שבהם אושרו צווי הריסה מכוח תקנה 119 הוא כי קדמו להם פיגועים שהובילו לאובדן חיי אדם – כך ש-“התנאי של מעשה חמור ברמה של גרימת מוות, היווה תנאי הכרחי להפעלת הסמכות” (סעיף 49 לבקשה לדיון נוסף) – והמדיניות שיישם המשיב 1 שיקפה מציאות זו. לשיטת המבקשים, עניין חגאזי הוא המקרה היחיד שבו ביקש המשיב 1 להפעיל את תקנה 119 בעקבות פיגוע שהסתיים ללא קיפוח חיי אדם, וגם באותו מקרה המשיבים הסתפקו לבסוף באיטום חדר. המבקשים סבורים כי נסיבות המקרה שלפנינו “הצדיקו, לכל הפחות, צמצום בהיקף הצו” (סעיף 11 לבקשה), והם מלינים על כך שבית המשפט אישר את יישום צו ההריסה במלואו חרף הדמיון לנסיבות עניין חגאזי. לטענת המבקשים, נסיבות המקרה שלפנינו – תוצאת מעשיו של המפגע, אי מעורבותם של בני משפחתו, אזור מגוריהם ומעמדם כתושבי קבע בישראל – מובילות למסקנה כי החלטתו של המשיב 1 ניתנה בחריגה מסמכות. המבקשים מבהירים כי לעמדתם הריסת בתיים של חפים מפשע היא אסורה באופן מוחלט בהתאם להוראות הדין הישראלי והבינלאומי, וכי קיימות שאלות משפטיות כבדות-משקל באשר ליעילות השימוש בתקנה 119 אשר טרם הובררו. מכל מקום סבורים המבקשים כי בית המשפט לא בחן כדבעי את שיקול הדעת של המשיב 1 בראי מבחני המידתיות – ובפרט את שאלת קיומו של אמצעי שפגיעתו פחותה – וכן כי צו ההריסה נושא ענייננו אינו מידתי. בנוסף לאמור עומדים המבקשים על טענתם כי מימוש הצו צפוי לגרום נזק משמעותי לדיירים בדירות הסמוכות לדירה נושא ענייננו.

8. לאחר שעיינתי בפסק הדין ובבקשה לקיום דיון נוסף, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. דיון נוסף הוא הליך נדיר וחריג, ששמור למקרים שבהם נקבעה הלכה חדשה שעומדת בסתירה להלכות קודמות של בית המשפט העליון או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של ההלכה ראוי לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ”ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט)). טענות המבקשים מבוססות על שני אדנים מרכזיים: השגות עקרוניות על חוקיות וחוקתיות השימוש בתקנה 119;

וסוגיית השימוש בתקנה 119 בעקבות פיגוע שלא גבה חיי אדם, ובפרט בנסיבות המקרה שלפנינו. כפי שיפורט להלן, איני סבור כי טענות אלו מבססות את קיומה של הלכה חדשה אשר יש לקיים לגביה דיון נוסף.

9. במישור העקרוני, תחילה יש להדגיש כי בשנים האחרונות הוגשו בקשות מרובות לקיום דיון נוסף בשאלות העקרוניות שנוגעות לעצם השימוש בתקנה 119 – ובקשות אלו נדחו כולן, תוך שנקבע כי אין בהן כדי לעמוד באמת המידה לקיום דיון נוסף וכי אין מקום בשלב זה לדון בהרכב מורחב בסוגיות עקרוניות אלו (ראו, למשל: דנג"ץ 2376/23 הילאן נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקאות 8-9 (22.3.2023); דנג"ץ 663/22 אבו שחידם נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 8 (30.1.2022); דנג"ץ 5924/20 המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון נ' אבו סוהילה, פסקה 5 (8.10.2020); דנג"ץ 416/19 ג'ברין נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 5 (17.1.2019); דנג"ץ 4657/16 דעיס נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית, פסקה 4 (9.6.2016); דנג"ץ 2624/16 מסודי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 7 (31.3.2016)). זאת ועוד: שאלת ההצדקה לקיום דיון בהרכב מורחב התעוררה בעבר מזווית נוספת, במסגרת בקשה להרחבת הרכב שהוגשה לנשיאה מ' נאור מכוח סעיף 26(1) לחוק בתי המשפט באחת העתירות שכוונו כלפי השימוש בתקנה 119 (בג"ץ 2828/16 אבו זיד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (החלטה מיום 2.5.2016)). בדחותה את הבקשה להרחבת ההרכב שדן באותה פרשה, ציינה הנשיאה נאור:

"כל שופטי בית משפט זה בהרכבים אקראיים הביעו ומן הסתם עוד יביעו עמדתם בסוגיות הכרוכות בתקנה 119. העמדות השונות עמדו לנגד עיני. לא שוכנעתי כי כיום קיים חוסר יציבות בפסיקה במידה כזו המצדיקה את הרחבת ההרכב. לכך יש להוסיף כי משמעותה המעשית של קבלת הבקשה להרחבת ההרכב היא מתן צווי ביניים בכל ההליכים שייפתחו עד להכרעת ההרכב המורחב. בשלב זה אין לכך מקום."

מאז עברנו כברת דרך נוספת גם בשנים האחרונות וגם בעת הנוכחית סוגיית השימוש בתקנה 119 מתעוררת בעתירות שונות שמוגשות לבית משפט זה, והשופטים והשופטים המכהנים התייחסו לסוגיה והביעו לגביה את עמדותיהם. כשלעצמי, וכפי שצינתי בעבר לא אחת, אני סבור שחלק מהסוגיות שנוגעות לשימוש בתקנה 119 מעוררות קשיים (ראו למשל: בג"ץ 5839/15 סידר נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקאות 2-6 לפסק דיני (15.10.2015); בג"ץ 2770/22 חמארשה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 1 לפסק דיני (19.5.2022); בג"ץ 1630/16 זכריא נ' מפקד כוחות

צה"ל, פסקה 2 לפסק דיני (23.3.2016)). אולם, ראיתי להנחות עצמי בהלכה שיצאה תחת ידי בית משפט זה לאורך השנים באופן עקיב ורציף. כפי שציינה הנשיאה א' חיות באחת הפרשות: "ההליכה בתלם ההלכה הפסוקה בנוגע לשימוש בתקנה 119 אינה קלה [...] אך עובדה זו לבדה אין בה כדי להצדיק סטייה ממנה או קיום דיון נוסף" (דנג"ץ 9324/17 אבו אלרוב נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 5 (29.11.2017)). בנסיבות העניין, ובשים לב להכרעות שניתנו בבית משפט זה במותבים שונים, לא מצאתי מקום לשנות מהעמדה שהביעו הנשיאות נאור וחיות (בהחלטות שרק על חלקן עמדתי לעיל) ולהורות על קיום דיון בהרכב מורחב בנוגע לשימוש בתקנה 119 (לעניין הצורך להתחשב באפשרות לשינוי ההלכה הנוהגת בעת בחינת בקשה לדיון נוסף, ראו למשל: דנ"פ 2033/08 מסראווה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.8.2008); יגאל מרזל "סעיף 18 לחוק-יסוד: השפיטה – 'דיון נוסף' בדיון הנוסף" ספר דורית ביניש 181, 249 (קרן אזולאי, איתי בר-סימן-טוב, אהרן ברק ושחר ליפשיץ עורכים, 2018)).

10. אף לא מצאתי עילה לקיום דיון נוסף בסוגיה שנוגעת לשימוש בתקנה 119 בעקבות פיגועים שלא גבו חיי אדם. בניגוד לטענת המבקשים, לאורך השנים הכירה הפסיקה במספר מקרים באפשרות להשתמש בתקנה 119 עקב פיגועים אשר, למרבה המזל, לא גרמו לאובדן חיי אדם (ראו למשל: בג"ץ 5696/09 מוגרבי נ' אלוף פיקוד העורף (15.2.2012); בג"ץ 948/91 הודלי נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מז(1) 612 (1993); בג"ץ 5251/90 קלוד נ' שר הבטחון (20.6.1991); בג"ץ 299/90 נימר נ' מפקד כוחות צה"ל באזור הגדה המערבית, פ"ד מה(3) 625 (1991); בג"ץ 45/89 אבו דקה נ' שר הביטחון, פ"ד מד(3) 452 (1989); בג"ץ 698/85 דג'לס נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מ(2) 42 (1986); יוער כי בחלק מהמקרים הביע בית משפט זה ביקורת על התנהלות המשיבים, אך זאת מטעמים שאינם קשורים בתוצאות המעשים שהובילו להוצאת הצווים). דומה אמנם כי שימוש שכזה בתקנה 119 אינו שכיח, ונעשה לאורך השנים במקרים ספורים שברובם המכריע התרחשו לפני למעלה משני עשורים. ואולם, אף בעניין חגאזי, שאליו הפנו המבקשים, נעשה בסופו של יום שימוש בתקנה 119, הגם שבהיקף מצומצם מזה שאליו כיוונו המשיבים במקור, ובית המשפט מחק את העתירה תוך שנקבע כי "בהחלטה החדשה והממותנת איננו רואים מקום להתערב" (פסקה ח לפסק הדין בעניין חגאזי). דומה אפוא כי מרכז הכובד של הדיון בעניין חגאזי הוא במישור שיקול הדעת של הפעלת הסמכות לפי תקנה 119, ולא בשאלה האם המשיב 1 מוסמך להפעילה במקרים שלא קדם להם אובדן חיי אדם.

11. כידוע, השגות על אופן יישומה של הלכה קיימת במקרה ספציפי אינן מקימות כשלעצמן הצדקה לקיום דיון נוסף (ראו למשל: דנג"ץ 2916/16 דוויאת נ' מפקד פיקוד

העורף, פסקה 8 (10.4.2016)). עוד הובהר בפסיקה כי הלכה חדשה לעניין סעיף 30 לחוק בתי המשפט נדרשת להיות "הלכה שבית המשפט ביקש לקבוע במודע ובכוונת מכוון וכי עליה להיות גלויה ומפורשת על פני הפסק" (דנג"ץ 5269/22 קו לעובד נ' ממשלת ישראל, פסקה 6 (2.10.2022); ראו גם: דנג"ץ 8988/15 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 12 (29.12.2015)). כפי שפורט לעיל, בפסק הדין הדגישו כלל שופטי ההרכב כי לפי הדין הנוהג יש לעשות שימוש שקול ומידתי בתקנה 119, תוך מתן משקל למכלול נסיבות העניין – ובהן גם תוצאות מעשיו של המפגע, הפגיעה בדיירי הבית שלגביו הוצא צו ההריסה, והשאלה אם ניתן להסתפק באמצעי מתון יותר (ראו פסקה 6 לפסק דינו של השופט ד' מיון; פסקה 1 לפסק דינו של השופט י' עמית; פסקאות 5 ו-8-9 לפסק דינו של השופט י' אלרון). בסופו של יום, לאחר בחינת טענות המבקשים הגיעה דעת הרוב למסקנה כי לא קמה עילה להתערבות בשיקול דעתו של המשיב 1. קביעה זו, אשר מבוססת על איזון פרטני בין מכלול הנסיבות הצריכות לעניין, תחומה למקרה הקונקרטי שלפנינו. בנסיבות אלו איני סבור כי נקבעה בענייננו הלכה חדשה ומפורשת בנוגע לאופן השימוש בתקנה 119, אף לא בנוגע לשימוש בתקנה זו בעקבות פיגוע שלא הוביל לאובדן חיי אדם (השוו: דנ"ם 1127/24 אלאטרש נ' המינהל האזרחי באיו"ש, פסקה 5 (6.2.2024)).

12. טענות המבקשים לפיהן בית המשפט נמנע מלבחון היבטים מסוימים בטענותיהם, וכי לא קיים דיון מספק בשאלות משפטיות רלוונטיות – אף הן אינן טענות שמצדיקות קיום דיון נוסף, שכן דיון נוסף אינו המקום המתאים להידרשות לסוגיות שכלל לא נדונו בפסק הדין (דנג"ץ 360/15 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר זלצברגר נ' שר הבטחון, פסקה 4 (12.11.2015)).

הבקשה לדיון נוסף נדחית אפוא. בנסיבות העניין, מצאתי להורות כי תקופת ההתארגנות שנקבעה בפסק הדין תוארך בשבעה ימים נוספים מיום מתן החלטה זו. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשפ"ד (27.3.2024).

מ"מ הנשיא